

z 15. května 1919 č. 268 Sb. ve znění zák. z 22. prosince 1920 č. 689 Sb. a tudíž za osvobozeny z tohoto důvodu od povinnosti nemoc. pojištění. Nejsou-li osoby ty zřizenci veřejného fondu, jest ovšem pro posouzení jejich pojistné povinnosti lhostejno, jsou-li ustanoveny trvale, zdali a jakou měrou jest o jejich zaopatření v nemoci postaráno a není proto vady v tom, že tyto okolnosti žal. úřad nevyšetřil.

Z uvedených důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 3502.

Dávka z přírůstku hodnoty: K tvrzení strany učiněnému s nabídnutím důkazu v průběhu řízení o dávku z přírůstku hodnoty toho obsahu, že jde o převod nemovitosti mezi snoubenci, jest úřad povinen přihlížeti, třebas listina o převodu sama neobsahuje podmínku uzavření sňatku.

Nález ze dne 17. dubna 1924 č. 6499.)

V è c: Adela H. v T. (adv. Dr. Al. Neumann z Telče) proti moravskému zemskému výboru v Brně (zem. taj. Dr. Frt. Hikl) o dávku z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 30. prosince 1922 byla Adéla W., provdané H. podle nař. vl. z 23. září 1920 č. 545 Sb. z převodu polovice domu čp. 20, zahrady č. kat. 7521 a chalupy čp. 123/I v T. na Josefa H. předepsána dávka 5230 K 18 h. Z tohoto platebního rozkazu podala st-čka odvolání, které bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti uvážil nss. toto:

St-čka uvedla v přiznání, že smlouva, o kterou jde, byla uzavřena mezi snoubenci. Podle § 4 č. 3 řádu dávk. č. 545/1920 nejsou dávce podrobeny úplatné převody mezi snoubenci, které byly ujednány pod podmínkou, že sňatek bude uzavřen.

Ve smlouvě, která byla předmětem vyměření dávky, nebyla uvedena okolnost, která by odůvodňovala sprostění od dávky podle tohoto předpisu, avšak v odvolacím řízení strana tvrdila, že smlouva byla uzavřena pod podmínkou, že dojde mezi smluvními stranami k sňatku, a nabídla o tom důkaz zejména i předloženou listinou, že podmínka byla ujednána při uzavření právního jednání samého a že doklad o tom byl v této době zřízen.

Žal. úřad nehleděl k tomuto tvrzení strany a k nabídnutému důkazu proto, že vycházel ze stanoviska, že rozhodný jest pouze obsah listiny, která byla sepsána o zcizovacím jednání a byla známa úřadu v řízení vyměřovacím. Vycházel z názoru, že tvrzené ujednání o podmínce uzavření sňatku nemůže býti považováno za součást právního jednání samotného. Pro názor ten se dovolal jedině § 11 dávk. ř. Úřad se však nemohl dovolávati § 11, poněvadž ustanovení to jest směrodatné jen pro vyšetření přírůstku hodnoty a nevyklučuje, aby se hledělo k podstatné části zcizovacího jednání, třebas byla dokumentována zvláštní listinou, takže by jednání pak bylo obsaženo ve dvou aktech neb listinách. Roz-

hodnou jest jediné souhlasná vůle stran, pokud k tomuto projevu došlo náležitým způsobem. K obsahu právního jednání náleží také ujednání podmínky, pod kterou bylo právní jednání uzavřeno. Dáv. řád nemá ustanovení, které by úřad sprostřovalo povinnosti, hleděti k této části právního jednání, která byla stranami sjednána vedle právní listiny o tom sepsané. Z toho, že právní jednání se nestalo formou notářského spisu, neplyne, že by nebylo uzavřeno mezi snoubenci pod podmínkou uzavření sňatku.

Žal. úřadu náleželo tudíž, když své rozhodnutí neopřel o preklusi dle § 16 d. ř., aby přihlédl k tvrzení strany, že právní jednání bylo skutečně uzavřeno pod podmínkou, že dojde mezi smluvními stranami ke sňatku, správnost tvrzení toho po případě zkoumal a zjistil a pak ve věci rozhodl.

Nesprávný názor žal. úřadu o neúčinnosti tohoto zvláštního dodatku způsobil, že nebyla zjištěna skutková podstata pro rozhodnutí o věci potřebná, což zakládá podstatnou vadu řízení, pro kterou soud nemohl přezkoumati zákonnost nař. rozhodnutí.

K námítce v odvodním spisu žal. úřadu vznesené, že úřad vzhledem k ustanovení § 16, odst. 2 d. ř. nevzal zřetele k dokladu, jež strana předložila teprve v odvolání o tom, že právní jednání uzavřeno bylo mezi snoubenci pod podmínkou uzavření sňatku, nelze hleděti, poněvadž žal. úřad rozhodnutí své na preklusi dle § 16, odst. 2 d. ř. vůbec nezaložil.

Vycházeje z uvedených úvah zrušil soud nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 3503.

Státní zaměstnanci: * Pokud jde o propočítání služební doby podle zák. č. 222/1920, nelze dobu zdravotní dovolené stavěti na roveň sprostění od konání vojenské služby válečné ve smyslu § 14 zák. č. 230/1920, resp. § 12 nař. č. 666/1920.

(Nález ze dne 22. dubna 1924 č. 10.504/1923).

V ě c: Jaroslav H. v Praze proti ministerstvu financí o přiznání výhod zákona č. 230/20 a započítání doby dovolené.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dne 2. června 1920 a 7. srpna 1920 podal st-l k min. fin. žádosti, kterými se domáhal přiznání výhod podle zák. ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb. započtením vojenské služby, a to i »osvobozené«, a odůvodňoval je tím, že konal vojenskou službu od 11. května 1916 do 23. září 1916 a od 2. května 1917 do 9. února 1919, ale nekonal ji dobrovolně a v zápolí, v takovém postavení, že by z důvodů hospodářských nezasluhoval ohledů; žádost do civilní služby podal dne 30. ledna 1919 a přestoupil z vojenské služby bezprostředně do služby státní jako berní praktikant k bernímu úřadu v K. dne 9. března 1919.

Podáním z 3. prosince 1921 žádal st-l zem. fin. řed. v Praze, aby mu dodatkem k výn. z 11. listopadu 1921 o propočítání služební doby byla podle zák. z 9. dubna 1920 č. 222 Sb. započítána také ještě vojenská